

Arrest

nr. 57 607 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat B. BASHIZI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Angolees staatsburger te zijn afkomstig uit Luanda. In 2009 trouwde u met (S.A.) en ging met hem samenwonen in de wijk Golf in Luanda. Uw man is afkomstig uit de provincie Cabinda en reisde er maandelijks naartoe om kledij aan te kopen die u daarna verkocht in jullie zaak in Luanda. In december 2009 vertrok uw man naar Cabinda en toen u na enkele weken nog niets van hem had gehoord begon u zich ongerust te maken. Na drie weken nam u man contact met u op en vroeg u om brieven op te halen bij het postkantoor en deze te bezorgen aan de huisbaas en aan twee vrienden van hem. U deed wat uw man u gevraagd had maar wist niet wat er in de brieven stond. Midden april 2010 ging u uw man zoeken in Cabinda. U verbleef er vijf dagen bij zijn ouders maar vond geen spoor van uw

man. Twee weken later in april keerde uw man terug naar Luanda. Hij was gewond en zei dat hij een ongeval had gehad. Eind mei vertrok uw man opnieuw naar Cabinda. In juni 2010 kwamen politieagenten van de DNIC (Angolese inlichtingendienst) naar uw huis. U werd opgesloten in het algemene commando en ondervraagd naar de verblijfplaats van uw man, waarbij u werd geslagen. Na drie dagen werd u bij gebrek aan bewijs weer vrijgelaten. Eind juli 2010 kwam de DNIC opnieuw naar uw huis. Ze zeiden dat uw man dood was en dat ze nu u zouden oppakken en doden. Ze beschuldigden u ervan brieven te hebben overgedragen voor het Flec en zeiden dat u een rebel was. Vóór de agenten u wegvoerden kon u naar de ouders van uw man bellen die bevestigden dat hij de dag voordien was neergeschoten. U werd opgesloten in een verlaten huis op een onbekende locatie, waar ook de huisbaas en de twee vrienden zaten. Zij verweten uw man dat hij hen betrokken had bij het Flec en zij hadden de politie verteld dat ze de brieven via u verkregen. U verbleef gedurende 5 dagen in de gevangenis en werd er ondervraagd naar de namen van andere Flec rebellen. Op 9 augustus 2010 bood uw ondervrager aan u te helpen. Hij zei dat men van plan was jullie te doden en vroeg hoeveel geld u had om het land te verlaten. Nadat hij met uw vader geld was gaan afhalen bevrijdde hij u en bracht u naar een vriend van hem die uw reis naar België voorbereidde. Op 13 augustus 2010 verliet u Angola en dezelfde dag kwam u aan in België. Op 16 augustus 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd uw betrokkenheid bij de activiteiten van uw man voor het Flec aannemelijk te maken.

U stelde dat u in opdracht van uw man brieven ophaalde bij het postkantoor en deze bezorgde aan zijn vrienden, waarbij u zich niet bewust was van de inhoud van deze brieven (zie gehoorverslag CGVS dd. 22 oktober 2010, hierna CGVS, p. 10).

Er werden echter tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot de aanvang en de aard van uw activiteiten. Zo verklaarde u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat u in december 2009 wachtte op een telefoontje van uw man met betrekking tot de brieven die u aan zijn vrienden moest geven (CGVS, p. 7). Later stelde u echter dat hij u vooraf niets van deze brieven had gezegd en hij u pas vanuit Cabinda per telefoon de opdracht gaf zijn brieven op te halen (CGVS, p. 10). Vervolgens zei u eerst dat uw man u via de telefoon informeerde hoe de brieven te overhandigen (CGVS, p. 8) en hij u de gerelateerde codes zou geven (CGVS, p. 7). Nadien zei u in tegenstelling dat u aan de telefoon nooit over de brieven sprak, en uw man enkel vroeg hoe het met u ging en jullie het verder over jullie relatie hadden (CGVS, p. 11).

Bovenstaande tegenstrijdigheden met betrekking tot cruciale aspecten van uw asielrelaas, ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts zijn uw verklaringen over uw beweerde recente verblijf in Cabinda totaal ongeloofwaardig.

Aangaande de reden van uw verblijf in Cabinda stelde u dat u in april 2010 naar daar ging om uw man te zoeken omdat hij na vier maanden nog niet was teruggekeerd (CGVS, p. 4). Later verklaarde u echter dat uw man u gedurende zijn verblijf in Cabinda van december tot maart wekelijks of tweewekelijks belde (CGVS, p. 8), waaruit blijkt dat jullie geregeld contact hadden, en het dus merkwaardig is dat u er plots vanuit ging dat hij vermist was. Bovendien had hij ook aan het begin van zijn vertrek enkele weken geen contact gehad waarna hij gewoon weer was opgedoken (CGVS, p. 8).

Daarnaast is het bevreemdend dat u hem niet eerst op een andere manier probeerde te bereiken. U zei dat uw man u aanvankelijk had opgedragen op zijn telefoontjes te wachten omdat zijn nummer niet langer functioneerde (CGVS, p. 7). Gezien u al die tijd regelmatig met uw man belde (CGVS, p. 8) had u intussen reeds zijn nieuwe nummer of de eventuele andere nummers die hij gebruikte kunnen contacteren om te informeren naar de huidige verblijfplaats van uw man.

Betreffende uw eigenlijke verblijf stelde u dat u in Cabinda alle plaatsen bezocht waar uw man regelmatig heen ging in de hoop hem op te sporen (CGVS, p. 4). Gevraagd naar specifieke plaatsen waar u ging zoeken antwoordde u dat u slechts naar één enkele plaats ging, namelijk Caporal, de plaats waar uw man zijn inkopen deed. U stelde dat u evenmin naar zijn woonplaats ging omdat u niet wist waar dit was (CGVS, p. 5). Het is niet alleen merkwaardig dat u als echtgenote niet wist waar in Cabinda uw man gewoonlijk verbleef. Bovendien ontmoette u in Caporal kennissen van uw man en was u in het gezelschap van zijn ouders en broers die in Cabinda wonen en kan men bijgevolg verwachten dat u via hen informatie zou kunnen verkrijgen over zijn woonplaats en de door hem gefrequenteerde plekken (CGVS, p. 5). Verder gaf u tegenstrijdige verklaringen over de woonplaats van de ouders van uw man. Zo stelde u aanvankelijk dat zijn ouders in de wijk Primero de Maio wonen (CGVS, p. 4). Later

zei u echter dat ze in een getto buiten de stad wonen waarvan de locatie en de naam u onbekend zijn (CGVS, p. 4).

Tenslotte kon u verder geen enkele plaatsnaam in Cabinda noemen en is uw beschrijving van de luchthaven in Cabinda – via dewelke u aangaf gereisd te hebben (CGVS, p. 7) – in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Immers, u zegt dat het een gebouw is met twee of drie verdiepingen, zonder lift en zonder controletoren (CGVS, p. 7), waar het gebouw in werkelijkheid bestaat uit een gelijkvloers, een eerste verdieping en een controletoren en is er bovendien een in het oog springende panoramische lift naar de eerste verdieping (zie landeninformatie).

Al deze elementen laten toe te stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uw man bent gaan zoeken in Cabinda. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas - dat hierop voortbouwt - verder ondermijnd.

Voor wat betreft uw vervolging door de Angolese autoriteiten kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt.

Vooreerst legde u geen enkel begin van bewijs in verband met uw arrestatie en opsluiting door de DNIC. U verklaarde dat er wel een arrestatieformulier is maar dat dit nog bij u thuis ligt in Luanda. Wanneer u gevraagd werd of u dit kan bezorgen stelde u dat het huis reeds werd leegehaald door beide families en de familie van uw man het mogelijk heeft meegenomen, en zei dat u het eens aan uw ouders zou vragen (CGVS, p. 12). Gezien het belang van dit document ter staving van uw asielrelaas en gezien het feit dat u nog contact hebt met uw familie in Angola (CGVS, p. 3) kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om dit aan het Commissariaat-generaal te bezorgen binnen de voorgestelde termijn. De vaststelling dat dit niet gebeurde trekt derhalve de geloofwaardigheid van de door uw aangehaalde vervolgingsfeiten verder in twijfel.

Verder stelde u dat de DNIC u en de vrienden van uw man wilden doden omdat jullie rebellen waren en mensen hadden gedood (CGVS, p. 9). Wanneer er u gevraagd werd welke bewijzen ze hadden stelde u evenwel dat men er u beschuldigde van het uitdelen van brieven en het deelnemen aan vergaderingen, en dus niet van het doden van mensen (CGVS, p. 9).

Tenslotte verklaarde u dat u noch uw ouders sinds uw ontsnapping problemen hebben gehad met de DNIC (CGVS, pp. 11-12). Indien ze u daadwerkelijk zouden vervolgen zou men verwachten dat ze bij het vernemen van uw ontsnapping naar u op zoek zouden gaan en ze daarbij ook het huis van uw ouders zouden aandoen – waar ze u eerder al eens arresteerden (CGVS, p. 7).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde identiteitskaart (uitgegeven op 20 oktober 2008) bevat enkel gegevens over uw identiteit waaraan hier niet meteen wordt getwijfeld. U legde tot slot geen enkel document voor om uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Tevens is verzoekster van oordeel dat de bestreden beslissing een duidelijke beoordelingsfout en een overschrijding van macht inhoudt.

Verzoekster tracht de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten en betoogt dat zij niet onwetend was over het grote risico dat zij liep door haar echtgenoot bij te staan in zijn clandestiene activiteiten. Ze stelt geen kennis te hebben gehad over de inhoud van de brieven.

Voorts merkt verzoekster op dat het bekend is dat de Angolese regering iedere persoon die verdacht wordt tot FLEC te behoren bestraft en verwijst naar een rapport van Human Rights Watch aangaande mensenrechtenschendingen in Angola en in het bijzonder in Cabinda. Personen die verdacht worden van misdaden tegen de staatsveiligheid zouden slecht behandeld en gefolterd worden.

Verzoekster stelt dat het feit dat zij de echtgenote is van een actief lid van FLEC een objectieve aanduiding betreft op basis waarvan zij verdacht kan worden van collaboratie met deze beweging.

2.1.2. Verzoekster laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou geschonden hebben, noch waarom deze beslissing een overschrijding van macht zou betreffen, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet dienstig aangevoerd.

De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze uiteengezet waarom aan de door verzoeksters aangevoerde vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster slaagt er immers niet in haar betrokkenheid bij de activiteiten van haar echtgenoot voor het FLEC aannemelijk te maken, gelet op de tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent het éénmalig ophalen en overhandigen van brieven voor FLEC in opdracht van haar echtgenoot, hetgeen de directe oorzaak zou vormen van haar problemen en zou geleid hebben tot haar arrestatie. Tevens werden tegenstrijdigheden vastgesteld in haar verklaringen aangaande het contact dat zij al dan niet behield met haar echtgenoot tijdens diens verblijf in Cabinda en omtrent het al dan niet op de hoogte zijn van het adres van haar schoonouders. Ook aan verzoeksters verklaringen naar Cabinda te zijn gegaan om haar echtgenoot te zoeken, kan volgens de bestreden beslissing geen geloof worden gehecht gezien haar gehele onwetendheid over plaatsen in Cabinda en de luchthaven via dewelke zij nochtans zou zijn gereisd, alsook gelet op de weinig aannemelijke verklaring dat zij zich niet geïnformeerd zou hebben naar de verblijfplaats van haar echtgenoot hoewel zij in Cabinda contact had met diens kennissen, ouders en broer. Deze ongerijmdheden hebben allen betrekking op de kern van verzoeksters asielaanvraag, zodat de commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Voorts merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekster nalaat enig begin van bewijs bij te brengen aangaande de aangevoerde feiten, in het bijzonder haar arrestatie. Hoewel zij verklaarde in Angola over een arrestatieformulier te beschikken en nog contact te hebben met haar familie daar, toont verzoekster tot op heden niet aan een ernstige poging te hebben ondernomen dit document alsnog over te leggen.

De summiere herhaling van een deel van haar asielmotieven in het verzoekschrift, zonder op concrete wijze de bovenstaande vaststellingen te weerleggen, volstaat geenszins om deze pertinente en draagkrachtige motieven te ontcrachten, waardoor de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster naar voren gebrachte relaas onverminderd overeind blijft.

Haar algemene beweringen over problemen die aanhangers van FLEC zouden kennen in Angola zijn niet dienstig gezien zij haar persoonlijke betrokkenheid, noch het feit dat zij door de Angolese autoriteiten zou beschuldigd worden van enige betrokkenheid, heeft aangetoond.

Een verwijzing naar de algemene mensenrechtensituatie in Angola en in het bijzonder in Cabinda, volstaat evenmin om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aannemelijk te maken, te meer daar zij haar verblijf in Cabinda niet aantoont.

Gelet op wat voorafgaat kan in hoofde van verzoekster geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden aangenomen.

2.2.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij zij verwijst naar de zorgwekkende situatie van de mensenrechten in Angola.

2.2.2. Voor zover verzoekster haar vraag om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde gronden als haar asielaanvraag, kan dienstig verwezen worden naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Evenmin volstaat een loutere, ongestaafde verwijzing naar mensenrechtenschendingen om aan te tonen dat in hoofde van verzoekster zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Het enig middel is ongegrond. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER